

הקציעות למקום אחד ועושה אותו כמין כרי.

ומביאה הגמרא ראייה לביאור השני:

תניא נמי הכי: מעבין, עושה אותו כמין כרי, דברי רבי יהודה.

שנינו במשנה: מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעא. רבי יוסי אומר הם החמירו על עצמן.

איבעיא להו: במה הן החמירו על עצמן?

האם החמירו יותר ממה שאמרו חכמים, והיינו, דלא הוה עבדי כלל.

או דילמא, שרבי יוסי חולק על תנא קמא, ואומר שכל זה דהוה עבדי בצנעא, הוא

חומרא של בעלי אומניות, ואם רוצים יעשו אף בפרהסיא. ובא רבי יוסי להקל.

תא שמע, שרבי יוסי אמר שהחמירו יותר מחובתן, מהא דתנן:

א. מוכרי פרות כסות וכלים במועד, מוכרין בצנעא לצורך המועד.

רבי יוסי אומר: תגרי טבריא — הן החמירו על עצמן שלא יהיו מוכרין כל עיקר⁽⁸⁸⁾.

ב. צדי חיות ועופות ודגים⁽⁸⁹⁾, צדין בצנעא לצורך המועד⁽⁹⁰⁾.

רבי יוסי אומר: צדי עכו, הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר.

ג. דשושי חילקא טרגים וטיסני — שיבוארו

אינו אלא באומנים של אותה מלאכה, שהם צריכים לעשות מלאכה רבה, כדי להספיק לכל, ועל כן הצריכו שיעשו בצנעא, אבל שאר כל אדם יכולים לעשות אפילו בפרהסיא.

88. הרמב"ם כתב בפירושו המשנה שאין הלכה כרבי יוסי. ובירושלמי נראה הטעם, כיון שמנהג זה יש בו עקירת שמחת יום טוב, על כן אינו חשוב מנהג לאסור.

89. הרמב"א [תקלג ד"ה] כתב, שצידי דגים מותרים לצוד בפרהסיא, ואין דינם שיהיו לצידי חיות ועופות. וטעמו, שאין דרך לצוד דגים אלא לצורך אותו היום, שלמחר יתקלקלו, ואם כן יש לדמותם למוכרי תבלין, שנלמד לקמן בגמרא, שהם מותרים למכור בפרהסיא. ומקור דינו הוא מדברי המרדכי, שהוכיח כן ממה שלמדנו לעיל [יא], שרבא התיר לבני פומבדיתא לצוד דגים מהנהר שיצאו ממנו מימיו, לצורך המועד, אף על פי שהיה הדבר בפרהסיא.

וכתב בביאור הגר"א, שהם לא היו גורסים בכרייתא זו, "ודגים", אבל לפי גירסתנו, מפורש הדבר לאיסור.

והמגן אברהם השיג על פסק זה מטעם אחר. שלפי מה שנתבאר בשם המגיד משנה, שכל האיסור בפרהסיא אינו נאמר אלא לאומניהם, אם כן אין להוכיח כלל מהגמרא לעיל הנ"ל.

ולפי דברי המג"א והגר"א נצטרך לחלק לכאורה בין מלאכה גמורה, כצידת דגים, שאסורה בפרהסיא, אף על פי שאינה אלא לאותו היום, למקח וממכר, שהתירו באופן זה, כמוכרי תבלין.

ויעויין בביאור הלכה, שאין למחות ביד הנהיגין למכור דגים בפרהסיא לצורך המועד.

90. הנה הברייתא דנה במלאכת הצידה שבזה. ורש"י במשנתנו פירש שהנידון הוא לענין המכירה, אולם שניהם אמת. כן כתב המשנ"ב [שם כד].